

Novella

Mikor kifordultak a kapun, vad szél csapott az arcukba és komiszkodón belecsípett. Az asszony didergően húzta össze magát még kisebbre, szinte egész súlyával férje karjába csimpaszkodott és mintha nála keresne védelmet a hajnali szél ellen, kissé mögötte maradozott, mert alig tudott lépést tartani a gyors, hosszú, megszokottságtól egyenletes léptekkel, a munkába siető férfivel. A szakadozó felhők közül sűrű, egy kicsit piszkos fény derült a városra, a nedves aszfaltra. A fák már kopaszra rázták fejüket, a koppanásokat felfogó puha, ködtől ázott, dércsípett leveleket az éjjel el is söpörték és az ágak most csörögve, nyekkenően, nagy nyögéssel verődtek össze. Alattuk nemcsak a járda, kocsit vált világosabbá, hanem a fények is ugrálóbakká, mert a szél néha kíméletlen nagyot lökött az utca felett, feszülő drótokon csüngő lámpákon és ezek méltatlankodva himbálóztak, majd leestek; Ágnes egyre várta, hogy nagy csörömpöléssel, durranással összetörjenek.

Ismerte ezeket a hétfő reggeleket, a legfázósabb napok kezdetét. Az emberek nem jókedvűek, nem is olyan egyenletesen járnak, mint a hét többi reggelén, jobban sietnek és gondolatban már előrefutnak a gyári portásnak odavetett szóig, a munkahely készülődéséig, az előttük álló nap gondjai közé. A többi napon bennük van az előző nap egyenletes üteme, vérkeringésüket a munkatempó szabályozza, hangulatukhoz semmi köze a reggelnek, a felkelésnek, az elhagyott otthon hirtelen hülő melegének. De hétfőn reggel nem egy napra, egész hétre indulnak, s amint eszükbe torlódnak a gondok meg-meggyorsítják a lépteiket, hogy azután ismét visszaeszenek az egyenletes menetelésbe.

Sok ember volt már az utcán, munkába menők, tejért, kenyérért siető asszonyok, akiknek később kezdődik a munka és addig elintézik a bevásárlást, hogy reggelit adhassanak a gyerekeknek, elő-

készíthessék az ebédet, amelyet majd délben, munka után gyorsan összecsapnak. Kerékpárok cikáztak, nagy tehergépkocsik gördültek dübörgőn, a szomszédos utcában erős csöngetéssel, csillingelőn, csörömpölőn, a kanyarulatnál éles sikollyal jártak a villamosok. A házak ablakai hol kivilágosodtak, hol éppen elsötétültek, hol pedig egyáltalán ki sem világosodtak; az alvók majd csak a teljes reggeli fényben kelnek fel az ilyen ablakok mögött. Az ébredő város fényjátékai egyre élénkültek, vidám, friss, derűt árasztó neszei, zajai, lármája egyre erősödtek, de még nem érték el a nappal, a teljes fényben zajló élet vad tombolását, a motorok közül a kis és a nagy autók még nem jártak, csak a tehergépkocsik és az autóbuszok, az üzletek élénkítő zsvaja nem kezdődött, még csak fél hat volt és az élet lassan felfokozódó zaja csak most bontakozott ki.

Az első hétfő, gondolta az asszony, az első hétköznap. És még ez sem igazán, mert neki még tíz napja van a szabadságából. Csak Andrásnak kell már munkába állnia, elfutott az egy hét, amit az esküvőre kapott. Igaz, előre vette ki, mert az apjával, meg a sógorokkal nekiláttak megfoltozni az udvaron a nyári konyhát, összeragasztották a sarkoknál a tátongó hasadékokat, vastagon kitapasztották az élre fektetett téglából, vékonyan vont falakat, szépen kifestették, még meg is cifrázták, igazán kedves szoba lett belőle kettejüknek. Odahordták, amit kapott, asztalt, néhány széket, meg az öreg pohárszéket, amelyet András, mintha asztalos lenne ügyesen megfoltozott, lábra állított, csak az üvegje helyére feszített vászonfüggönnyt. Nem lászik mögötte a néhány lábos, kis fazék, tányér, amivel a háztartását kezdi. Idekerült András heverője, amelyet még legénykorában vett magának lefízetésre, jó kényelmes, bőven elférnek rajta ketten. És ideállították be azt a tűzhelyet, amelyet ő vett a kis összegyűjtött pénzén.

Elmosolyodott. Három éve jár munkába. Két éve gyűjtögette a pénzt, tavasszal meg arra gondolt, hogy Jutkával, a barátnőjével együtt elmegy nyaralni a tengerre. A gyár szervezett olcsó nyaraltatást és Ágnes még sohasem látta a tengert. Megbeszélték Jutkával, hogy az idén nyáron elmennek. András akkor még nem is ismerte. Azután mire eljött a nyár, dehogyis ment volna, még az évi szabadságát sem vette ki, egyre halogatta, másnak engedte át, csak maradhasson és estefelől ott legyen a kapu előtt, amikor András érte jön, hogy elmenjenek a Duna-partra, néha moziba, egyszer cirkuszba és ősz elején egyszer színházba is. A színházban már egész előadás alatt kéz a kézben ültek és tudták, hogy azért olyan szép a játék, mert együtt nézik, hallgatják, nevetik, siratják. Akkor már András, aki minden reggel elindult az autóbusszal és késő délután ért vissza a szomszéd városból, éppen úgy tudta, mint Ágnes, aki reggel hatra ott állt a gyárban, a gépnél, hogy mindez csak azért

van, hogy utána együtt lehessenek és annál jobban örüljenek egymásnak. Mikor pedig az esték kezdtek gyorsan hűvösödni, András be-bejött hozzájuk, ült egy pohár bor mellett és beszélgetett az apjával, Ágnes és az anyja gyorsan összecaptak valami vacsorát és sokszor későre nyúlt a tereferé hogy az öreg Garba egyre gyakrabban tessékelté haza a vendéget.

— Mert tudod, nem este rövid az éjszaka, hanem reggel, azután nyolc órát ott állni kóválygó, lekókadó fejjel, mikor egy rossz mozdulat elég, hogy az ember keze rámenjen, hát annak nincs semmi értelme.

Ágnes azonban még minden este kikísérte Andrást és a mind hosszabbra nyúló búcsúzkodások után reggel nagyon rossz volt a gép mellé állni és ott hajladoxni, kevés megszakítással, nyolc órán át. Andrásnak mégis könnyebb volt. Megérkezett a másik városba, elintézte, amit kellett, azután végignyúlt az autóbuszban hátul, a puha, hosszú ülésen és visszaindulásig alhatott. De neki nem volt pihenője, mire délután hazaért, csak kicsit rendbeszedte magát, néha mosott, foltozott, azután már mehetett is a kapu elé és egy-kettőre nagyon elvékonyodott a sok nem alvástól. Az apja azután végzetetett ennek, ahogy szokta, kertelés nélkül előfogta Andrást:

— Mondd csak, mit akarsz ettől a lánytól?

— Én?! Izé... semmit...

— No fene. Semmit?

— Hát... — vörösödött el András, de úgy, hogy olyannak még nem is látta — elvenném én, két kezemben vinném. Csak a kredit... előbb azt kell lefizetnem.

— Ha arra vársz, ugyan soká vársz — nevetett az apja — mert annak sosincs vége, mire kilábalsz az egyikből, már veszed fel a másikat.

— De ha így megy soká, elfogy egészen ez a lány — siránkozott az anyja. — Már most is olyan átlátszó a sok éjszakázástól, mint az üveg.

— Aztán meg a lakás... — darvadozott András és ezt már rossznéven vette tőle Ágnes, bár tudta, hogy nagyon igaz, a lakás.

Nagy csend is támadt a szobában, az anyja halkán szipogni kezdett, az öreg meg nagy, széles kezével, amelyen a körmök körül és az ujjperecek ráncaiban mindig nyoma maradt a koromnak, olajnak, megdörgölte tarkóján kócos, régóta nyírásra szoruló, deresedő hajját.

— Lakás... azt leshetitek, hogy sorrakerültök — mondta elgondolkozva, de a szeme sarkában valami derü csillant és Ágnes jól ismerte ezt, a gondterhelt arcban elmosolyodó szemesarkát, mert olyan nyílt volt az apja szeme, tekintete, hogy hiába ráncolta homlokát, sose tudta eltitkolni a gondolatait, a szeme mindig elárulta.

Ágnes már fel is lélegzett, pedig még csak nem is sejthette, hogyan oldható ki ez az egészen kioldhatatlan csomó, hiszen ők maguk is mióta a két nénye férjhezment, egy szoba konyhában laknak, alig férnek el. De az apja szeme sarkában megcsillant az a derű és Ágnes nagy megnyugvást érzett lelkében és ott ült a tekintetében, ahogyan az apjára nézett, hogy az ő apja még ezt is elrendezi.

— Ide csak nem jöhetnek — szífogott az anyja, aki a könnyeitől még nem látta, hogy mi jön. — Így is alig férünk.

Csak szífogott és könnyezett, talán nem is tudta volna megmondani, miért, de hát ez most leánykérés, ha ilyen furcsa is és elszorult a szíve, hogy elviszik tőle ezt is, a legkisebbet.

— Hát ide nem jöhetnek — mondta csendesesen az öreg. — De hátul az udvarban van az a nyárikonyha. Jó énület, csak rendbe kell hozni.

— Hova beszélsz — jajdult az anyja. — A sarkaknál kilátni a világba, mennyezete nincs, a teteje meg olyan rongyos, hogy van is cserép, nincs is cserép rajta.

— Jó falak azok, megnéztem már. Aztán jártam a dobáránál, ők is rászánnak valamennyi pénzt. A gerendák, falak jó erősek, ez a fontos. Kiszámítottuk, mibe kerül. Nálunk a gyárban most fejezték be az építést. Ott kimaradt, azt olcsón ideadják, megígérte az igazgató, mert megmondtam, hogy a lányomnak lesz, lakása.

— Hát te már napok óta forogtad a fejedben? — csodálkozott az asszony, pedig megszokhatta már, hogy az öreg mindig csak napok múlva mondta el, min töri a fejét, akkor, mikor már valamire jutott vele.

— Láttam én, hogy ebből komoly baj lesz — terült el most már az öreg egész arcán a mosoly és most Ágnes szemét homályosította el egy kicsit a könny, ahogyan ebbe a mosolygó, derűs arcba nézett.

Az állami házak igazgatósága odaadta mind a pénzt, ami az alapba összegyűlt, a gyári sofförök fuvarozás közben, ha üres kocsival indultak, felrakták a gépkocsikra a deszkát, gerendát, léceket, maltert, téglát, még a hulladékot is, ami az építkezés után maradt, abban is találtak haszonra valót. A mérnöki hivatalból Sustrics jött el, aki még a nyolcosztályosba együtt járt Ágnessel és most már végzett tehnikus, az megcsinálta a rajzokat, tanácsokat adott, délutánonként eljárt mind a két sógor, az esküvő előtti héten András is szabaddá tette magát, inkább előre vette ki az egy hetet. És szombatra, lakodalomra már csinos ház lett az egykori mosókonyhából, amelyet csak a lakók avattak nyárikonyhává az utóbbi években. Mellette volt a fáskamra, fa ugyan kevés volt benne, de a szentet amit jegyzett, már idehozták Andrásak. Nővérei is hoztak mindenféle hasznosat, hazulról is szépen került minden, ami kellett, s a kamrának kiszakított kis sarokban egy kis liszt, cukor, krumpi egy oldal tavalyi

szalonna állt készen az új háztartás elindulásához, ezt András anyja hozta faluról, az hozott Andrásnak egy jókora szekrényt is, meg tolat a párnákba.

Falun élt András anyja, az egyik lányánál, de a maga házában, hát nem jött üres kézzel, csak azon siránkozott egyre, hogy micsoda csúfság, hogy nem templomban esküsznek. Akkor csodálkoztak el, egyiküknek sem jutott eszébe, náluk csak az anyja futott el néha a templomba, az apja sohasem volt templomjáró és egyik nővére sem esküdött templomban, hát nekik eszükbe sem jutott. Mikor anyja siránkozott, akkor próbálták csendes szóval megmagyarázni, csak András heveskedett, hogy ő bizony nem tömi a papokat, s azután ennyiben is maradtak. Hiszen kellett a pénz másra, úgymint kicsit jobban kiköltekeztek, mint kellett volna, egy kicsit kiruházkodtak esküvő előtt, persze újabb hitelre, meg a lakodalom is sokba került, dehát eljöttek ajándékokkal András vállalatából is, jöttek Ágnes társnői is, csak nem szégyenkezhetek, hogy egy harapás ennivalót, egy korty italt se adjanak. Most aztán sok lefizetnivalóval kezdek az életet.

De Ágnes gondolatban most is csak a vállát vonogatta. Majd csak meglesz minden, ami kell, András vállalata szerez olcsó disznót, éhezni nem fognak, fájni sem, hát legfeljebb most egy ideig nem járnak sehova. Még jobb is. És a gondolatra megszorította András kariját, az meg visszafordult, lenézett rá, s elmosolyodott, mintha értené a gondolatát.

Hát egy kicsit hamar kezdődött, hogy Andrásnak hétfőn már utaznia kell, jó lett volna még együtt lenni, egyedül. De nem baj, legalább ma vele megy, megnézni, milyen az, úgysem ült még az autóbuszokon, s nem járt a szomszédos városban sem. Kis helyen elfér, talán nem lesz baj belőle, hogy elfoglal egy helyet. Birkás bácsi a soffőr, az is ott járt szombaton a küldöttséggel, csak nem csinál kérdést belőle.

Ágnes miatt mégiscsak lassabban jutottak a garázsba és mire beértek, már csak az az egy autóbusz állott bent, amelyiken András járt, Birkás bácsi ott ült a soffőrfülkéjében és éppen káromkodni akart, mikor András mögül előkerült az ujdonsült asszony és erre kimászott az ülésből és mosolyogva nyújtotta nagy, vatag kezét Ágnes felé. Ő hozta a tálakat, ajándékokat szombaton, most meg jókedvűen, huncutul nevetett a két és fél napos asszonyra, s olyanokat kérdezett, hogy Ágnes belepirult, pedig, míg lány volt, éppen olyan szabadszáju volt, mint a többi De más az, kimondani, ami hangulata, indulata szerint éppen nyelvére lódul és más az, mikor az emberre személy szerint vonatkoztatják a kérdéseket. András pedig, az a nagy mamlasz, ahelyet, hogy segítségére lenne, csak áll és nevet, majd a feje esik ki a száján.

Szerencse, hogy mindjárt indulniok kellett, különben Ágnes már ott tartott, hogy elfut. Így beültették a kocsiba, egészen előre, háttal az útnak, szembe az ablakkal, illetve az ülésekkel, ahova majd az utasok ülnek, András bement az irodába, megkapta a jegyeket, az írásokat, s kigördültek a megállóhoz, ahol az utasok már fázosan topogtak. Egyszerre elvesztette szeme elől Andrást, mert az utasok tolakodtak be, helyezkedtek, helyet válogattak, rakták fel a táskákat a fejük fölé, szedték elő a lepedőnyi újságokat és nem lehetett tőlük a kocsi tulsó végébe látni. Csak akkor került elő, mikor nemsokára elindultak. Akkor odajött, levetette a kabátját, odarakta Ágnes ölébe és ment, furakodott végig a kocsin, ellenőrizte a jegyeket, vagy jegyet adott azoknak, akik nem vették meg előre az irodában. Számolgotott az utasokkal, lyukaszgatta, vagy betépte a jegyeket, némelyik utassal vitatkozott is, de ma nagyon barátságosan, jókedvűen és közbe olykor messziről, a kocsi tulsó végéből, odapillantott Ágnes felé, rámosolygott, hogy olyankor jó meleg támadt a szíve táján. Kellott is ez a kis melegítő, mert álmos kialvatlan volt, s a kocsiban sem volt meleg. Kissé görnyedten ült, finom orra, vértelen szája, a napfény emlékét színben még őrző kedves arca sárgásan derengett a kibontakozó reggel és a kocsiban még élő villanylámpák fényében. Megszokta, hogy reggel, gyárba menet, nem ken semmi pirosat az ajkára, arcára és most sem színesítette magát, noha különben ünneplőbe öltözött, csinos új világosdrapp ruhája volt rajta sötétebb drapp gallérral, hogy a színek úgy hatottak, mintha szökébe játszó barna hajából válogatta volna össze őket, hiszen még a szeme is olyan világosbarnás, szinte drappos volt, mint a gallérja. Nyaka elöl, ahol a legsímább és legpuhább, két kis vékonyka ráncot vetett, alighanem annak korai nyoma, hogy munka közben fejét előrehajtva dolgozik és a nyaka kissé meggyűrődik. Két kis, munkától még el nem durvult és most a házimunkában még jobban megpuhult keze az ölében pihent, körmein még ott csillogott a piros lakk, amit az a bolondos Jutka kent rájuk az esküvő előtt.

Kedves kép volt, az utasok mind megnézték, dehát szemben is ültek vele. De volt olyan, akinek minduntalan beleakadt a szeme, s volt olyan, aki csak derűsen, mosolyogva nézett felé, mikor látta, hogy András minduntalan visszafurakodik hozzá, a közelébe szorít helyet magának, azután vele együtt számol, kisímmittatja vele a gyűrött bankjegyeket, ellenőrzi az eladott jegyeket, a beszédett összeget, foglalkoztatja, s mikor valamelyik utas soron kívül akar le szállni, vele zörgöttet Birkás bácsinak, hogy álljon meg.

Hosszú volt az út a szomszéd városig, de nem unatkozott, jöttek, mentek az utasok, új arcok kerültek elő, új hangok hallatszóttak, gyerekek is szorongtak körülötte, s csak nézte őket kedveskedő

szemmel, vagy kinézett az ablakon, nézte a falvakat, amelyeken áthaladtak, a mezőket, amelyek mellett elrobogtak, mind más és mégis mind, mind egyforma.

A városban, ahova értek, András egy-kettőre elintézte, amit az irodában el kellett intéznie, Ágnes oda nem ment be vele. Kint várt és nézelődött, azután András kijött, kora délutánig szabad volt, de ma nem feküdt le, hanem megfogta az asszony kezét és elindultak, végig a városon, az utcákon, nézelődni. Nézték a kirakatokat, a tetszetősen elrendezett sokféle holmit. Mennyi minden van. A butorüzletnél megálltak, de a kényelmes karosszékek, a drága hálószobák szépsége csak elméletileg tetszett, inkább egy csinos, kék-fehérre lakkozott konyhabútor fájditotta meg Ágnes szívét. Olyant vesznek maguknak, ha majd minden adósságból kimosakodtak, állapotok meg, de csak hosszabb vita után, mert András eleinte azt hajtogatta, jók azok az öreg butorok, amelyeket összeszedtek, van a konyhabútornál fontosabb, sürgősebb, amit meg kellene venni. Azután vagy neki is megfogta a képzeletét a csinosabb berendezés, vagy arra gondolt, hogy hol van az még, hát engedékenyen ráhagyta Ágnesre, majd vesznek ilyen bútort, ha rákerül a sor.

Bolyongtak a kirakatok előtt, szövetek, vásznak, mindenféle háztartási felszerelések heverték kirakva, sokminden volt, amiről Ágnes nem is tudta mire való, mert nagyon korán kezdett gyárba járni és keveset értett a háztartáshoz. A rádiók, gépek, szerszámok inkább Andrást érdekelték, óraszámra tudott beszélni róluk. Nézték, nézték a kirakatok végtelen sorát, ruhát, cipőt, felszereléseket, élelmiszereket, csemegéket, italokat...

— Az embernek belefájdul a szíve — mondta végül Ágnes és hangjában egy kis keserűség volt — Kinek van pénze, hogy mindezt megvegye?

— Nem is egy embernek van ez — nevetett András és vigasztalón hozzátette — Nemcsak arra jó a kirakatot nézni, hogy az ember szívét fájdítsa.

— Nem ám! Majd a szemed esett ki ott a rádiónál.

— Bizony, azt nagyon szeretnék. Veszünk is, amint lehet. De arra is jó a kirakat, tanulok belőle, ha majd sorra kerül, mit vegyek előbb.

— Ha majd... ha majd... Mikor lesz az!

Egy kicsit össze is koccantak ezen, Ágnes durcásan húzta el a kezét, András megsértődött a mozdulaton. Mentek tovább, nézték is a kirakatokat, de nem láttak belőle semmit, mert a gondolataik előbb a maguk mérgével teltek meg, azután lassanként azon törték a fejüket, hogyan engesztelhetnék ki a másikat anélkül, hogy elmosolyodjanak, figyelmeztessék egymást és megint úgy be-

széljenek, mint az összekoccanás előtt. Délre nagyon elfáradtak. András elvitte Ágnest egy vendéglőbe, ahova valamikor régesrég — így mondta — még legénykorában járt. Ágnes rémüldözött hogy milyen sok pénzt kiadnak, de fáradt volt és éhes és jóízűen evett, meg ivott is András fröccséből. Utána, megint sietősen, visszamentek az autóbushoz, betelepettek és kezdődött minden előlről, ugyanúgy, mint reggel, csak most visszafelé sorakoztak a falvak és városok, új utasok jöttek és szálltak le.

Hat óra lett, mire András leszámolt és indulhattak haza. Sötét volt megint, a lámpák újból égtek, de a házak ablaka most mindenütt világos volt és a fények játéka sokkal gazdagabban hatott. Kéz a kézben mentek, kissé vonszolták magukat, mert most érezték igazán a fáradságot, most, hogy letelt a munkaidő; és alig várták, hogy otthon legyenek, az ő kis otthonukban, az egykori mosókonyhában. A kapuban Ágnes egyik nővérébe botlottak, Teribe, aki megölelte Ágnest, de nevetve kérdezte:

— Na, megjöttetek, nászutasok? — és már ment is tovább, sietett haza, mert férje is útról jön, vacsorát kell készítenie.

A szó megütötte a fülüket, erre eddig nem is gondoltak. De nem értek rá most, hogy ezen évődjenek, jóformán be sem értek, András ment, fát aprítani, tüzet gyújtott, megrakta szénnel, Ágnes is csak ledobta magáról a féltett ruhát és berakta a fazékba a levesbe valót. Mikor aztán a tűz már szépen égett, Ágnes pedig elpilledten, elrévülő mosollyal ült a heverő szélén, András felgyenesedett a tűz mellől, megfordult és mosolyogva kérdezte:

— Mi az, tán csakugyan elfáradtál a nászúton?

Ágnes lassan felállt, felnyújtotta két meztelen karját a férfi izmos nyaka köré, elmosolyodott, azután puhán, melegen fészkelte száját a másik szájára, szeme lecsukódott, s halkán nyöszörgött.

Heverték a sötét szobában, a tűz vidáman égett, fénye ott táncolt a mennyezeten, a leves vidáman rotyogott, s András olyan hosszúakat, egyenletesen szusszant, hogy nyilván aludt.

Nászút... A nyáron a tengerre akart menni és idejutott, ebbe a meleg fészekbe, ahol a mennyezeten táncolt a fény, csend van, meleg van és amely mostantól fogva az otthona. Voltak barátnői, akik könnyebben vették a szerelmet, s olyanok is voltak a gyárban, akik azt mondták, ha nem jól üt ki, hát el lehet válni. De azok talán nem is tudhatják, milyen az igazi jó férj, amilyen ez az András. Lehet-e más gondolata, mint András. Kivárta, kivárta a maga emberét. Neki mostantól fogva csak ő tölti be a világát, ezért van a világon. Soha, soha nem történhet olyasmi, ami ketőjüket elválasztja. Milyen szép volt ez a nap, hogy egész nap együtt lehettek. Pedig András dolgozott és mégis, milyen szép

tud lenni egy ilyen közönséges munkanap is, ha érzik, hogy összetartoznak és az út végén hazatérnek, ide a maguk fészkébe.

Ők egyszerű kis emberek, nekik igenis ez volt a nászútjuk, s ezen kár csúfolódnia Terinek. Majd talán egyszer messzebbre is eljutnak, most már ketten vannak, összefognak. Sok munka vár még rájuk, de sok pihenő is és minden nap végén újra és újra együtt lesznek és egyszer majd talán még messzebbre elmennek. De nem az a fontos, hogy egész nap együtt voltak, s egész életen át együtt lesznek... egész életen át nászúton.

A leves habja kifutott a fődő alól és erősen sistergett a tűzhely áttüzesedett lapján. Ágnes felugrott, villanyt gyújtott, valami ruhát kapott magára. András még erre sem ébredt fel. Papirost keresett, de nem talált sehol, azután eszébe jutott, hogy egy utas az autóbuszban felejtette az újságját, azt hazahozták. Megkereste András kabátja zsebében, papírlapot akasztott a villanyra, hogy András nyugodtan alhasson. És nekiállt, nagy buzgalommal, hogy jóízűen elkészítse a vacsorát. Az első vacsorát, amit maga főzött, az emberének.

Hadd érezze, ha felébred, hogy hazaérkeztek.